

Poustevník na skále svatojanské.

Román z pobřeží od Emilie Flygaré Carlénové.

PŘELOŽIL HUGO KOSTERKA.

ODDÍL III.

Pokračování.

Tv mlčí, Wilhelme! pokračovala a pozorovala mne s udivením. Proč jsi byl tak nerozumný a nepromluvil jsi dříve s Richardem a nevysvětlil mi bezvýznamnost takové pro tebe urážlivé pomluvy?

Leopoldino, tys přišel přisně. Ne, rozhodně ne. Ale proč rozhodovat o tom, co se mělo udělat, když máme dosti dělat v přítomnosti? Věz, Wilhelme, že, když to dobře uvážíš, neodvážila bych se urazit Richarda tím, že to pojímám vážně: zertem lze to lépe vyřídit, neboť i když měl můj šlechtý Richard, být na okamžik, snad nějakou přehovou nedověru, zajisté že jí vážně nevěřil — a proto by ho velmi bolelo, kdybych se musela ospravedlňovat.

Ó, jak mne trápila! Chtěl jsem odejít, chtěl jsem co nejrychleji připravit se k odjezdu.

Ne, kam pak jdeš, jen zůstávej prosila nádhavě. Sama já, sama; ne, oba musíme sdělit Richardovi tuto pomluvu a ty...

Ale najednou se odmlčela: její pohled uklouzl rychle s úderem obličeje, který již nebyl s to držet na sobě škrabočku... Wilhelme!

Pronesla pouze toto jediné slovo, avšak ve zvuku jeho tajil se takový srdece rozrývající bol, vztek a lítost, že jsem při tom ztratil poslední zármutek rozvahy.

Leopoldino, zvolal jsem a klesl k jejím nohám, dovedeš opovrnouti tím, který po tři léta nosil tvou podobu v srdci, ani jediným pohledem, jediným slovem prozradil své trápení, aniž tě jedinou myšlénkou urazil...

Opusť mne, odjeď okamžitě... vše je skončeno!

A její slzy finily se nikoliv pro mne, nýbrž pro zlo, kteréhož přítelčinou byla má bídná slabost.

Kdo by byl viděl ony slzy, kdo by byl slyšel ona slova: Opusť mne, odjeď okamžitě — vše je skončeno! a znal přítel toho výbuchu, byl by tomu jistě porozuměl.

Nicméně byl tu někdo, kterýž, ač neslyšel předešlé rozmluvy, viděl slabě pootvřenými dveřmi slzy a slyšel posledním slovem. Byl tu někdo, jenž viděl přítelku v nohou své manželky.

V pokoji bylo šero. Nevěděli jsme tedy o tom.

Uprchl jsem do svého pokojíka. Leopoldina zůstala tam v něm mrtva.

Toho večera nemluvil s Richardem: bezpochyby znalosť přítelčiných zásad mluvitího železa o cti posílala její rozhodnutí vytkat můj odjezd.

Chtěl jsem odjet časně ráno. Řekl jsem jí to...

Ale ona neměla pro mne jediného pohledu, jediného slova odpuštění.

IV.

Nastala noc — ach jaká noc! Ztrávil jsem většinu část noci přečtením psaní Richardovi, v němž jsem se pokusil urovnat a spořádat své myšlénky i dojmů, které v posledních třech letech vynořily se v mé hlavě a v mém nitru.

Popsával jsem hlubokou Leopoldinu oklívku k mé slabosti. Ach, nevěděl jsem, že vlastní zrak Richardův a jeho vlastní sluch následkem krutého nedorozumění přechopil poměr docela jinak!

Co jsem to psal, byl jsem bičován stále se rozmáhající trpkou jistotou, že žena, kterou jsem ohnivě zbožňoval, vzpomíná na mne pouze s nenávisť — s opovržením!

A jsa jí opovrhován, co jiného očekávám od života?

Nenaleznou klidu ve spánku, vyšel jsem ven ochladit rozpálenou svou hlavu.

Zablédl jsem k pokoji Richardovu a pocítil, jak najednou chvějí se tušení mnou prokmitá, když jsem pozoroval, že on je tak dlouho v noci vzhůru.

Myšlénka razila si rychle cestu mým duševním zmatkem. Vyhledám ho nyní v tomto okamžiku!

A přišel jsem se opatrnou chůzí provínit se po schodech, zastavil se u dveří a naslouchal.

Bylo všude ticho, a klid byl vyzážen.

Konečně jsem zaklepal.

Ale ani jediný zvuk neprozrazoval, že jsem byl slyšen. Sklonil jsem se tudíž a nahlédl dovnitř klíčovou dírkou.

Tu jsem spatřil divadlo, které mi moje mysl věrně až dosud každý den připomíná.

Richard stál u stolu opřen jednou rukou o jeho kraj. V druhé

ruce držel podobiznu Leopoldinu. Na obličej jeho zápasilo zoufalství... Plakal, tiskl podobiznu prudce ke svým retům, pak ji zase držel daleko od sebe a tu se křivily jeho rysy takovým hrozným bolem, že jsem při tom cítil, jak na mém těle vystupuje smrtelný, ledový pot.

On je přesvědčen o její nevěře! Ubohá Leopoldino, budu moci zhladit černou skvrnu, kterou on chtěl poskvřnit tvou sněhobílou duší? Uvěř mi, Richard?

Znovu vrhl jsem pohled na toto němé zoufalství. Nyní byl skloněn nad stolem s tvář skrytou v dlani.

Najednou vznikla v mém nitru pochybnost: Muž, který jako Richard, velmi těžko přijímá podezření, také je tak snadno z myslí nevypuď... Ale až už je to jakkoliv, musím s ním nyní promluvit!

Zaklepal jsem opět, tentokrát tak silně, že on sebou škubnul.

Ale v tom jsem zaslechl jemné kroky po schodech. Coufl jsem rychle za dveře vedoucí na chodbu, v níž byl můj pokoj, a sotva jsem je za sebou zavřel, již jsem viděl šterbinou pružnou postavu Leopoldinu v bílém nočním úboru nést se k dveřím Richardovým.

Ona nyní zaklepała.

Já, drahoušku! odvětila s jistým tonem nevinnosti. Nemohu se tebe dočkat, když nepřicházíš.

A proč pak? pronesl přisně.

Drahý Richarde, vpusť mne k sobě!

Nakoukl dveřmi.

Jdi silehnout, Leopoldino! Zítřka mne uvidíš: dnes bych byl rád samotén.

O, nikoliv, prosím tebe snažně, neodpuď mne od sebe... Máš nějaký zármutek — svěť se mně s ním!

Tato slova, jak se zdálo, ho podráždila v zúřivost.

Jdi, nešťastnice, hanebnice! zvolal prudce a zavřel dveře na zámeček.

Domníval jsem se, že vidím Leopoldinu klesat v mdlobách po takovém krutém oslovení, avšak zatím zaslechl jsem ji pronést hlasem prozrazujícím uraženou hrdosť a zároveň i to srdce rozrývající: Nuže s Bohem, Richarde — těchto slov budeš jednou litovat!

Výrok a ráznost jejího hlasu ho patrně okamžitě zarazily, neboť otevřel dveře a řekl: Vrať se, Leopoldino, chci tě vyslechnout!...

Avšak Leopoldina se nevrátila. Byla urážena v nejcitlivějším místě svého srdce.

Jestli jednou volal toužebným hlasem: Vrať se, Leopoldino, chci to považovat za znamení tvé nevinnosti!

Zítřka, odpověděla mu, nemám jsouč rozechvěna, vysvětlíme si to! A chvála přde.

Na Richarda účinkovalo toto odmítnutí pouze jedním dojmem: jeho jednou přijaté přesvědčení se tím ještě víc upevnilo. Viděl jsem v ní ženu, která dosud měla úctu před pravdou, že se neodvážovala vrátit, když to na ní žádal jako znamení její nevinny.

Ale Leopoldina nebyla schopna v rozechvění, v němž se nalézala, by správně uvážila, jakou důležitost vkládá Richard od jejího zdáření.

Nastalo opět ticho v pokoji. Opustil jsem svou skříň, zaklepal na dveře a řekl: Otevři, Richarde — přicházím se s tebou rozmlouvat!

Vím to, odpověděl hlasem nepřirozeného klidu. Ale poněvad jsem náhodou něčím zaměstán, odložímě loučení na pozdějšek: v šest hodia budu tobě úpině k službám...

(Následovala spousta škrtů a poznámek a doplňků, což vše dohromady dokazovalo, jak těžko bylo ubohému samotě na Svatojanské skále pokračovati ve vypravování.)

Poslze počal těmito slovy: Než budeš, Georgu, pokračovat ve čtení, přečti si příložené psaní Richardovo jeho manželce. Obdržela je ráno po zmíněné noci.

(Georg poslechl rychle toto nařízení, které mu otec v zápiscích dával, a četl následující:)

Leopoldino!

Již dva měsíce trápím se stupně za stupněm všemi možnými pekelnými mukami.

Vzal jsem si ženu, kterou jsem zbožňoval. Má duše kypěla celou věčností k tomu, kterýž mě věnoval nejdražší dar světa: krásnou,

věrnou manželku. Všechn mů život byl jedna jediná láska, již jsem zasypával jen jí.

Jestliže ještě jednou si to vše připomenout: jeť to moje poslední radost na světě.

Žil jsem tvou láskou, moje Leo p... nepřežiju její ztrátu.

Ó ženo, bohyně, kterou jsem tak zbožňoval, jak se mohlo stát, že zradila věrnost svého manželství — odkud jsi čerpala to neslýchané pokrytectví? Neviděl jsem tě tak nevinnou a přec současně tak hříšnou...

Nevidím, ošklivím si tě proto tivně alomyslné ženy, kteráž se pekelnou radostí strčila obvar s mých očí, která s opatrnou listovostí začala jedovatými nárážkami a pak mně ukázala, že každý věděl víc, než já, že mně věnují němou soustrasť, zatím co se smějí mé slepotě.

Zápasil jsem mocnou silou proti zlu: byl jsem šťasten, že jsem věřil v něco tak hrozného jako je úplné zničení blaženého mého štěstí.

Jaké chvíle nyní pro mne nastaly!

Sálivými zraky vyčkával jsem jeho příchodu.

On se přetvářel tak znamenitě, že už jsem se chtěl chvílemi vrhnouti do jeho náručí a přiznat se mu se svým podezříváním. Když však viděl, že bych to udělal, uplul jeho nejdražší klenot a vydal jeho poctivé jméno v šanc nejkrutšímu osudu: znesvěcení a posměchu!

Ten zlozyn nezaslouhuje ani opovržením...

Když jsi v noci přišla k mým dveřím, Leopoldino, nadchla se znova moje rozdrásná duše šlepným snem, že's nevinná — jak jsem mohl být tak pošetilý po všem tom, co jsem toho večera viděl a slyšel!

A což tvá pověst, tvá pověst — ó, moje Leopoldino... jaké palčivé slzy jsem propíjkal za bezesných nocí pro tvou poskvřenou pověst, na kterou jsem byl kdysi hrd!

Dokud jsem se tvářil, že věřím anebo jsem také skutečně věřil v svou čistotu, nemohla zlomyslnost a závist povzrůst úplně své hlavy: tvůj manžel tě pořád obhajoval.

Co jsem pianul touhou viděti těci jeho krev, přemáhám jsem se, projevu mi větší přátelství než jindy, a to všechno jen pro tebe, Leopoldino — svěť mi by o tom pochybovat, kdyby viděl můj klid.

Kdybys byla měla sebe menší jiskřku sympatie, kteráž nás dříve k sobě poutala, byla bys mluvíla ve snu citlivě horké polibky štěstí, které jsem tiskl na tvé vlasy.

A když už jsem přebytkem těchto pekelných muk měl bezmála ztratit zdravý rozum, přišel zase blahodárny vlněk naděje na šeptávající mně, že co jsem trpěl, bylo pouze chorobou, která se co nevidět upřímným přiznáním vyliči.

Tak zmltaje se stále semtam, vyjel jsem z domu večer časně ráno. Dal jsem se věsti náhodou a na neštěstí zavědla mne tato k D... ovým, k rodnině, kterou jsme dříve pokládali za své nejdůvěrnější známé.

Při jíde, když víno rozvázalo nerozvážnému hostiteli jazyk, pronesl tento slova, kterými rozhodně vzkypla moje krev, a jeho pozdější omluvy plivěly mne na vrchol zúřivosti. Chtěl jsem vlastně tam zůstat přes noc, avšak nyní vsedl jsem rychle na koně a chvátil domů s úmyslem, že rázem přeruším tento pekelný poměr.

Když jsem vstupoval do salónu, setkal jsem se s Henrikou. Dávala mně znamení, abych jí táhla a kráčet po špičkách, při čemž s rozechvěním, kteréž jsem si přliší jasně vysvětlil, ukazovala mně ke dveřím napolo do předšné potopeněvny.

Horečnatý zář pálił mou krev. Připilil jsem se ke dveřím.

Pochopil, Leopoldino, milovaná, nešťastná ženo, že jsem já, tvůj manžel, spatřil tvého milence klečet v tvých nohou, slyšel, že oddychoval horkými plápoli své šlečné lásky, slyšel jsem tě pronesť ona slova, která byla bezpochyby vyvolána blížícím se neštěstím, že jste prozrazeni: Opusť mne, odjeď,

odjeď okamžitě — vše jest skončeno!

Neviděl jsem nic jiného a neslyšel už nic jiného. Henrika táhla mne mocí pryč...

A zas je tu noc, kdy jsem tebe viděl naposled.

Již jsem se loučil s tvou podobou, s tou podobou, která jest ti tak podobna. Nejednou proběhlo všemi mými údy prudké chvění: zaslechl jsem tvé kroky.

Přilka jsi pobízet mne, abych šel dolů. Ani sám nevím, co jsem ti odpověděl, možná něco krutého, co prozradilo mé myšlénky, ačkoli nebylo mým úmyslem je prozradit. Urazila jsi se jimi a odpověděla jsi mně hlasem majícím všechnu sílu pravdy: Richarde, těch slov budeš jednou litovat!

Úzkostlivě zadržoval jsem jiskru naděje, která v tom vzplanula v mém nitru, a volal jsem tě nazpět.

A až jsem přesvědčen, že můj hlas prozrazoval všechny znatek mých myšlének, přec jsi se nevrátila. Volal jsem z hloubi své duše: Vrať se narpět a budu to pokládat za znamení tvé nevinny! Zastavila jsi se a odpověděla jsi: Zítřka si to vysvětlíme!

Zmizela jsi a s tebou zmizel též poslední sen.

Znáš tebe: jsi přliší hrdá než abys mne namlouvala lež, když jsem na tobě žádal důkaz tvé nevinny. Ale já, Leopoldino, uspořím ti v odměnu za poslední zbytek tvé pravdy ono vysvětlení, kteréž mně ráno slihovala.

Než budeš moci dát své vysvětlení, obdržíš jiné, které tě navdne zbavi pohany ukázat mně červeňající se obličej...

S Bohem tedy, ubohá, politování hodná! Nemohu tě nenávidět, neboť vím, že tebe očekává trest mnohem krutější, než jaký by tobě připravila moje slova a po něm též lítost.

Ale, nešťastná Leopoldino, až budeš za bezesných nocí vidět vznášet se nad sebou mou podobu, až budeš objímat naše dítě a domnívat se, že's sála ošklivý sen, který zmizl s temnotami noci, bude ten, kterého jsi připravila o nejkrásnější, co bylo v žití jeho, o svou lásku a o jeho neposkvřené jméno, prositi za tebe v Všemohoucího. Nebude se dříve těšiti úplnými radostmi nebeskými, dokud tě jeho prosby neočistí a dokud nevyvedou tvého osvobozeného ducha úplně do světla z temnot, jimží tvá cesta nějakou dobu povede.

Tam, milá Leopoldino, budeš zase čista, tam budu moci vložití na své tělo korunu odpuštění a opětě nabyté bezúhonnosti — tam budeš zase patřiti svému Richardovi.

Když Georg dočetl toto psaní, byl tak rozechvěn, představuje si, jaká trápení jeho otec musil pro každé snášet, kdykoliv jeho zrak na něm spočinul (roztrhané okraje dokazovaly zřejmě, jak často pianil rozevíral a znova ukládal), že zapoměl úplně na svůj zármutek pro účasť s otcovým.

Jak se musil ubožák přemáhat, pomyslí si, než se odhodlal k tomu, aby vložil do rukou syna výčitky toto vysvětlění svého mladistvého... Georg se rozpakoval, jakého slova by měl použít — polbrouzení a předešlím neštěstím přilpojil tě.

Ale jak se to skončilo? Tušil, že stojí před hřlavím vstupem do tajemného labyrintu, jímž jeho otec od té doby bloudil bezútešně po tolik let.

Chopil se znova rukopisem.

„Ušel jsem u okna a vyčkával východ slunce... Mlhavé podzimní ráno nechtělo se nějak vyjasnit. Oh, a přec vyjasnilo se přliší brzo! Vyskočilo slunce, to krvavé slunce. Odbjelo právě půl šesté.

Jestli zbývalo půl hodinky... Snažil jsem se zabít jí tím, že jsem vydával a urovnával poslední své věci. Chtěl jsem po rozmluvě s Richardem okamžitě odjet.

Čím více se doba důležitě scházky blížila, tím stěsněnějším jsem byl. Nepřipadal jsem si tak nehodným, jak jsem se asi zdál Richardovi: nebláhě tajemství bylo vlastně uschováno pouze v mém srdci. Jen jedinkrát porušily retы věrnost, kterou slibují cíti.

Konečně stála ručička na šestí. Vzal jsem do ruky klobouk. Přejel jsem kapsníkem želo, abych seřet smrtelný pot, kterýž tekł po něm ve velkých krůpějích.

Svědomí má zbraň, před kterou zbledne i nejdůvěrnější.

Přestoupil jsem práh, ale znova jsem se vrátil nazpět a pohlédl ještě jednou na hodinky. Nic nepomáhalo — musil jsem rozhodně jít...

Konečně jsem stál přede dveřmi Richardovými.

Byl jsem tenkrát tak vysleln, že jsem delší dobu nebyl s to zaklepat... Klid byl v zámečku. Ale hrobové ticho vládo uvnitř.

Nyní zmocnil se mne nejhorší strach. Že by Richard... Celé mé tělo se chvělo.

Rozevřel jsem dveře — Richard stál uprostřed pokoje.

Chtěl jsem pokleknout a před Bohem odhalit své nitro, ale sotva jsem zahlédl obličej Richardův, padla znova tíže zděšení na má prsa.

Obličej jeho, který dříve byl ozářen paprsky štěstí a lásky, byl nyní bílý a chladný jako smrt. Rety, které dříve se na mne neštetěkrátě usmývaly, nepohnuly sebou ani málo. Oči, dříve neobyčejně výmluvné, zdály se nyní býti zaměňeny zradily, které už nezachycují obrazy.

Nebyl to Richard — a přec jsem byl.

Přiblížil jsem se k němu. Byl jsem s to pronést pouze několik hrubných vět: Přisabím ti při své duši, že to včera bylo poprvé...

S rozkazujícím pohybem ruky dal mně znamení, abych mlčel a nepřiblížoval se k němu. Po té pronesl slova, která se od té doby nevytrátila z mého sluchu — ozývají se v bluku bouře, v šumotu vln, v klidu, v odpočinku: Wilhelme von U., nespej ti štěstí, byl zahynul v poctivém zápasu — aniž chci přijat smrt z tvé ruky. Ale před soudnou stolicí boží budu tě volat k zodpovědnosti z toho, oč jsi mne oúplil a okradl — a nyní viz výsledek svého činu!

S rychlostí blesku chopil se pistola, jedné z obou ukrytých pod polírkou stolu a než jsem se mohl naň vrhnouti, stiskl ko houtek... přliší jistě! klesl na podlahu — a jeho krev mne potřísnila.

Georgu — můj synu — tehdejší mé dojmy si nedovědě představit. Současné s ranou, která ukončila život Richardův, ozvala se i ná. Ale moje ruka se chvěla: smrt nechtěla mít vě obětí.

Týdny uplynuly, než jsem nabył jasného vědomí v nemocnici.

U mé postele seděla žena. Rysy jejího obličje byly zaúplouté a vpadlé. Ale podle prudké křeče, sevřevší mé srdce, jsem ji poznal: byla jí Henrika.

A tato osoba měla slzy v očích! Tys procht, ty žiješ! vykřikala s hlasem, jehož vášnivý výraz roztrhal závoj, který nemoc rozložila poslední noci na Sorgenfri: nabył jsem opětě vědomí, abych znova prožil život, z kterého mne chtěla vysvoboditi moje vlastní ruka.

S ošklivostí jsem jí odstrčil od sebe.

Neopustila mne. Klesla na kolena, otravovala mne svým dechem, vykoktala něco o uráčkách nebuhé lásky, přčila, zaklínala mne, abych jí odpustil, abych se nad ní smíloval. Řekla mně, že opustila všechno, aby mne mohla ošetřovati, že mae chce stále náslédovat a mně sloužit.

Neopověděl jsem jí slovem; pokoušel jsem se však položit svou ošklivost, dokud nedostanu odpovědi na otázku, která se mně ustavičně drala na rty.

Konečně jsem si dodal odvahy a pronesl jsem jméno: Leopoldina?

Nyní zbledla, to zatvřelé stvoření, které, aby pomstilo svou nesdlnou lásku, způsobilo tolik hrozných následků.

Je to as nečto hrozného! Avšak dovědět se to musím, i kdybych musil proto život strávit. Ostatně co znamenají nyní pro mne život? Mluv, řekl jsem mluv.

A můj hlas dal jí bezpochyby tušiti, že má před sebou člověka, který jí tak ležce bez odpovědi nepustí.

Uklidni se, prosila lichotným hlasem hadím, nezatajm před tebou ničeho!

Je mrtva!

Chopil jsem ji pevně za rámě, jako by se strachou, že mně uoklouzne.

Ne, ne, není mrtva — ona... Nu co? Je v blázinci.

...Georgu — když budeš čisti tato dvě slova, vzpomeneš na toho, kterýž je sem napsal!

Jednou byl i on šťastným a veselým mladíkem s jasnou a velikolepou budoucností před sebou. Ale zbloudil do vyprálené pouště vášně a maraž hledal z ní potom východu: horký vír točil se kol něho, oslepl ho, strhl ho s sebou — až po děsném putování mohl teprve otevřít oči a vidět se hnán do jiné pouště steklé, ledové studeně.

Oči! jsem se v nekonečné řiti lhosti: podoba zničeného života Leopoldina za mřezemi ústavu choromyslných byla sluncem mne ozářujícím... Krvavější mrtvola Richardova stála ustavičně v bládném měsíčním svitu, vřítiky svědomí byly mými hvězdami, vzpomínky mým dnem a myšlénka na věčnost mou nocí. Pokr.

"Let the GOLD DUST twins do your work."

GOLD DUST

odstraní každou částku prachu a špíny z vašich polštářů a dřevěných předmětů — učiní je tak čistými jako hvězdy a pěknými jako špendlík. Nic tak dobrého ani čistějšího a něžnějšího.

Made only by THE N. K. FAIRBANK COMPANY.
Chicago, New York, Boston, St. Louis — Makers of OVAL FAIRY SOAP.

NEBRASKA CYCLE CO.

Velký výprodej šicích strojů.

Právě jsme obdrželi Belezniční náklad WHEELER & WILSON BALL BEARING šicích strojů a nemáme místa, kam bychom je složili — proto prodáváme během tohoto týdne

100 šicích strojů.

V těchto zahrnuty jsou šicí stroje všech soustav vyráběných a to za ceny, v Omaze dosud neobvyklé.

Zamýšlíte-li si koupiti šicí stroj, neopomeňte nás navštívit.

Bude me prodávati zaručené moderní "drop head" šicí stroje pouze za.....	\$15.00	\$10.00 šicí roje pouze.....	\$3.00
"Box top" šicí stroje z drubé ruky, je-li do domácní nebo byly dříve použity za \$15, budou státi nyní za.....	\$5.00	Třicet tři šicích šicích strojů, jež jsou dokonalé a kteréž budou komati do roku službu. Opakujte si jeden, umístíte jej na starý sporák a budete mít opět dobrý šicí stroj. Jeden.....	\$2.00

Pronajímáme šicí stroje za 75 ct. na týden. Opravujeme a prodáváme jednotlivé části ku každému šicímu stroji vyráběnému. Využíváme zdarma řiti na stroji každý čtvrtek a sobotu.

NEBRASKA CYCLE CO.,
GEO. MICKEL, řídící.

Telefon 1662. Rohl 15. a Harney ul.
334 Broadway, Council Bluffs, Iowa. 612 sev. 24 ul. South Omaha, Neb.

STORZ BREWING COMPANY

VYRÁBÍ

v sudech i lahvič a po celém západě rozosílá výtečný ležák.

A. N. Frick & Son Co.

Velkoobchodníci a importéři LIHOVIN a LIKÉRŮ.

Nástupci firmy: L. Kirscht Sr., Frick erb. Tel. 544. 1001 Farna ul., Omaha

Fred Krug Brewing Co.

OMAHA, NEBRASKA.

"Státní vzorný pivovar."

Vaří nejlepší druh ležáku Cabinet a Extra bílé v sudech a v lahvič. Vyrova se každému a žádné ho nepřetčí!

NAŠE ZÁSADY: Nejlepší materiál a nejlepší technická dovednost. Veliká pečlivost a obchodní opatrnost.

NAŠE SNAHA: Uspokojit obecenstvo. NAŠE ODMĚNA: Stále se zvyšující obchod.

Dopisy se ochotně vyřizují dle přání.

Metz Bros. Brew'g Co.

Stari a spolehlivi sládci.

→ Vaří a lahvuji výborné pivo. ←

Telefon 119. OMAHA, NEBR.

Pro stůl.

Ti, kdož dovedou oceniti výborný stolní nápoj, obliží si zajisté naše "G